

Sygn. akt VIII C 2315/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 16 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 lutego 2017 roku w Ł.

sprawy z powództwa Miasta Ł.- Zarząd Lokali Miejskich w Ł.

przeciwko A. K. (1)

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanej od nakazu zapłaty wydanego w dniu 3 listopada 2008 r. w sprawie VIII Nc 3396/08 przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2315/16

UZASADNIENIE

W dniu 24 października 2008 roku powód Gmina Ł. Administracja (...) Ł. (...) w Ł. (obecnie Miasto Ł. Zarząd Lokali Miejskich w Ł.), reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanym solidarnie T. K. i A. K. (1) powództwo o zapłatę kwoty 2.200,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, iż pozwani na podstawie umowy najmu z dnia 6 lutego 1997 roku byli najemcami lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...). Zgodnie z postanowieniami umowy pozwani zobowiązani byli do uiszczania czynszu do dnia 10-ego każdego miesiąca. Pozwani nie wywiązywali się z tego obowiązku, wskutek czego na dzień 30 września 2005 roku po stronie pozwanych powstało zadłużenie w kwocie 2.200,40 zł, w tym 287,49 zł z tytułu odsetek. Pomimo wielokrotnych wezwań do zapłaty pozwani nie wpłacili opisanej kwoty.

(pozew k. 2-5)

W dniu 3 listopada 2008 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanym nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 3396/08), którym zasądził dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 14)

Odpis nakazu zapłaty, o którym mowa wyżej, nie został doręczony pozwanej na prawidłowy adres, dlatego też postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2016 roku Sąd uchylił zarządzenie z dnia 23 grudnia 2008 roku o stwierdzeniu prawomocności nakazu zapłaty w stosunku do pozwanej oraz uchylił postanowienie o nadaniu nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności wobec pozwanej. Ponadto, Sąd odrzucił wniosek A. K. (1) o przywrócenie terminu do wniesienia

sprzeciwu uznając, że pozwana nie uchybiła terminowi do złożenie środka zaskarżenia. Jednocześnie Sąd przyjął sprzeciw pozwanej.

W złożonym sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, zgłaszając zarzut przedawnienia roszczenia.

(sprzeciw k. 34-37, postanowienie k. 64-65)

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie, uznając podniesiony zarzut przedawnienia za chybiony.

(pismo procesowe powoda k. 73-74)

Na rozprawie w dniu 16 lutego 2017 roku pełnomocnik powoda oraz pozwana nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 83)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 lutego 1995 roku pozwany T. K. zawarł z poprzednikiem prawnym powoda Gminą Ł. – Zakładem Gospodarki Mieszkaniowej Ł. w Ł., umowę najmu lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...).

Przedmiotowa umowa, zawarta na czas nieoznaczony, upoważniała najemcę do korzystania z tego lokalu w zamian za opłacanie czynszu oraz opłat za świadczenia związane z jego eksploatacją. Na dzień zawarcia umowy opłaty te wynosiły łącznie 9,83 zł miesięcznie i podlegały zapłacie z góry do 10-go dnia każdego miesiąca. Za zapłatę czynszu solidarnie z najemcą odpowiedzialne były osoby pełnoletnie stale zamieszkałe w lokalu.

Od dnia 1 lipca 2000 roku w przedmiotowym lokalu zostały zameldowane pozwana A. K. (1) oraz małoletnia A. K. (2).

(umowa o najem lokalu mieszkalnego k. 6-7 , informacja o osobach zameldowanych w lokalu k. 8, okoliczności bezsporne)

Pozwani nie uiszczali terminowo należności czynszowych, na skutek czego na dzień 30 września 2005 roku zaległość pozwanych z powyższego tytułu wyniosła łącznie 2.200,40 zł, z czego kwota 287,49 zł stanowiła należność odsetkową.

Pismem z dnia 5 lutego 2008 roku powód wezwał pozwanych do spłaty zadłużenia przedmiotowego lokalu.

(zestawienie k. 13 , wezwanie wraz z potwierdzeniem odbioru k. 12-12v. , okoliczności bezsporne)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości,

co do prawidłowości i rzetelności sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo w stosunku do pozwanej A. K. (1), jako niezasadne zasługiwało na oddalenie w całości.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że poprzednik prawny powoda zawarł z pozwanym T. K. umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...), zgodnie z którą, oddał najemcy wskazany lokal do używania, zaś pozwany obowiązany był do uiszczania na rzecz wynajmującego czynszu oraz opłat eksploatacyjnych. Strona powodowa spełniła swoje zobowiązanie i wydała lokal najemcy, tym samym po stronie pozwanego powstał obowiązek uiszczenia opłat, o których mowa wyżej. Obowiązek ten obciążał przy tym również pozwaną A. K. (1), która w okresie objętym pozwem zamieszkiwała w przedmiotowym lokalu wraz z pozwanym.

Poza sporem pozostawała ponadto okoliczność, że zaległość pozwanych z tytułu opłat czynszowych liczona na dzień 30 września 2005 roku wyniosła łącznie 2.200,40 zł.

W sprawie skuteczny okazał się jednak podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia objętego przedmiotowym powództwem.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku „o zmianie ustawy- kodeks cywilny - Dz. U. Nr 55, poz. 321) Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie). Wcześniej Sąd był zobligowany badać z urzędu, czy roszczenie będące przedmiotem postępowania sądowego nie jest przedawnione.

Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym. Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny inaczej nie stanowi, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W przedmiotowej sprawie zastosowanie będzie miał trzyletni termin przedawnienia roszczeń, jako że roszczenie objęte żądaniem powoda (tj. roszczenie zapłaty czynszu najmu) jest niewątpliwie roszczeniem o świadczenie okresowe, polega ono bowiem na przekazywaniu określonej kwoty pieniężnej w oznaczonych odstępach czasu (por. wyrok SN z dnia 7.01.2009 r., II CSK 409/08, LEX nr 523607).

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123§ pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123§1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. W niniejszej sprawie czynsz najmu (wraz z dodatkowymi opłatami) podlegał zapłacie z góry do dnia 10-ego każdego miesiąca, zgodnie z § 2 ust. 4 umowy najmu. W konsekwencji uznać należy, że termin wymagalności biegł odrębnie dla każdego miesięcznego czynszu.

Przedmiotowym powództwem powód dochodził kwoty 2.200,40 zł, odpowiadającej zadłużeniu naliczonemu – zgodnie z przedstawionym zestawieniem (k. 13) – w okresie od czerwca 2003 roku do września 2005 roku (1.212,91 zł), powiększonemu o skapitalizowane odsetki (287,49 zł). Najpóźniej wymagalna należność z tytułu czynszu najmu i opłat dodatkowych podlegała zatem zapłacie do dnia 10 września 2005 roku. Tymczasem powód wystąpił z powództwem dopiero w dniu 24 października 2008 roku, a więc po upływie trzyletniego terminu przedawnienia obowiązującego dla należności obejmujących okres, o którym mowa wyżej. W konsekwencji należność tą, zarówno w zakresie kwoty głównej, jak i skapitalizowanych odsetek, należy uznać za w całości przedawnioną. Bezspornie bowiem roszczenie z tytułu odsetek przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (por. m.in. wyrok SA w Warszawie, I ACa 1156/10, LEX nr 1120058; wyrok SA w Poznaniu z dnia 24.01.2006 r., I ACa 795/05, LEX nr 186529; wyrok SN z dnia 24.05.2005 r., V CK 655/04, LEX nr 152449; uchwała SN w składzie 7 sędziów z dnia 26.01.2005 r., III CZP 42/04, OSNC 2005/9/149).

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu nie doszło również do zrzeczenia się zarzutu przedawnienia przez pozwaną. Podkreślić należy, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia nie wymaga wprawdzie żadnej szczególnej formy nie mniej aby uznać, że dłużnik zrzekł się zarzutu przedawnienia należy ustalić, że miał on świadomość przedawnienia kierowanego pod jego adresem roszczenia o spełnienie świadczenia majątkowego i będąc świadomym konsekwencji

zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia, zrzekł się go. W orzecznictwie przyjmuje się przy tym, że możliwe jest przyjęcie, że uznanie przedawnionego już roszczenia zawiera także zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia, tylko wówczas jeżeli z treści lub z okoliczności, w których oświadczenie to zostało złożone, wynika, że taka właśnie była rzeczywista wola dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2002 roku, sygn. akt IV CKN 1013/00, LEX nr 80261). Przedkładając powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, iż brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwana, choćby w dorozumiany sposób, zrzekła się zarzutu przedawnienia.

Zarówno orzecznictwo Sądu Najwyższego, jak i doktryna, dopuszczają możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego. W rozpoznawanej sprawie, poza ogólnikowym powołaniem się na wskazany przepis, powód nie wykazał, aby zachodziły szczególne okoliczności przemawiające za uznaniem zarzutu przedawnienia jako naruszającego zasady współżycia społecznego. Nie można pozwanej obciążać zaniedbaniem powoda w dochodzeniu świadczenia. Ponadto nie można uznać zgłoszonego przez pozwaną zarzutu przedawnienia za działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił w stosunku do pozwanej A. K. (1).